

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЕВРОПСКИ СУД ЗА ЧОВЕКОВИ ПРАВА

СЛУЧАЈ
PEDERSEN AND BAADSGAARD v. ДАНСКА

(АПЛИКАЦИЈА бр. 49017/99)

ПРЕСУДА

СТРАЗБУР

17 декември 2004

Во случајот Pedersen and Baadsgaard v. Данска,

Европскиот суд за човекови права, заседавајќи како Голем судски совет составен од:

Г-дин	L. WILDHABER, <i>претседател</i> ,
Г-дин	C.L. ROZAKIS,
Г-дин	J.-P. COSTA,
Сер	Nicolas BRATZA,
Г-дин	L. CAFLISCH,
Г-дин	R. TÜRMEŃEN,
Г-ѓа	V. STRÁŽNICKÁ,
Г-дин	C. BİRSAN,
Г-дин	P. LORENZEN,
Г-дин	J. CASADEVALL,
Г-дин	B. ZUPANČIČ,
Г-дин	J. HEDIGAN,
Г-дин	M. PELLONPÄÄ,
Г-дин	A.B. БАКА,
Г-дин	R. MARUSTE,
Г-дин	M. UGREKHELIDZE,
Г-дин	K. НАЈИЈЕВ, <i>судиѝ</i> ,

и Г-дин P.J. MAHONEY, *секретар*,

Расправајќи на затворена седница на 8 септември и 17 ноември 2004 година,

Ја донесе следнава пресуда, усвоена на вториот споменат датум:

ПОСТАПКА

1. Постапката е иницирана со апликација (бр.49017/99) против Кралството Данска поднесена пред Судот согласно член 34 од Конвенцијата за заштита на човековите права и основни слободи (“Конвенцијата“) од страна на два дански државјани г-дин Jørgen Pedersen и г-дин Sten Kristian Baadsgaard (“Апликанти“), на 30 декември 1998. Летото 1999 година вториот апликант починал. Неговата ќерка како

единствен наследник, г-ѓа Trine Baadsgaard, одлучи да продолжи со апликацијата.

2. Апликантите се жалеа на должината на кривичната постапка водена против нив. Тие понатаму се жалеа дека нивното право на слободно изразување на мисла било повредено со тоа што одлуката на Врховниот суд од 28 октомври го попречила нивното право како новинари да ја вршат клучната улога на “јавни чувари“ во демократско општество.

3. Апликацијата беше распределена на Вториот оддел на Судот (Правило 52 § 1 од Деловникот на Судот). На 1 ноември 2001 Судот го промени составот на своите Секции. Овој предмет беше распределен на новоформирианиот Петти оддел. Во рамките на тој Оддел, Судскиот совет кој требаше да постапува по предметот беше составен во согласност со одредбите на Правилото 26 § 1, и го сочинуваа: г-дин С.Л. Rozakis, претседател, г-дин Р. Lorenzen, г-дин G. Bonello, г-ѓа N. Vajić, г-дин А. Kovler, г-дин V. Zagrebelsky, г-ѓа E. Steiner, судии, и г-дин S. Nielsen, заменик-секретар. Беа примени коментари од страна на Данското здружение на новинари, на кои им беше дозволено од страна на претседателот да се вмешаат по писмен пат (Член 36 § 2 од Конвенцијата и Правило 61 § 3). По јавната расправа за допуштеноста и основаноста (Правило 54 § 3), Советот ја прогласи апликацијата за допуштена на 27 јуни 2002.

4. На 19 јуни 2003 Советот ја донесе својата Пресуда, во која што сметаше со шест гласа наспроти еден дека нема повреда на член 6 од Конвенцијата, и со четири гласа наспроти три дека нема повреда на член 10 од Конвенцијата. Издвоеното мислење на Mr Kovler, и делумно издвоеното мислење на Mr Rozakis, кон кое се приклучија Mr Kovler и Mrs Steiner беа приклучени кон Пресудата.

5. На 18 септември 2003 апликантите побараа, согласно член 43 од Конвенцијата и Правилото 73, предметот да биде разгледан од Големиот судски совет, сметајќи дека Советот требал да најде повреда на членовите 6 и 10 од Конвенцијата.

6. На 3 декември 2003 панел на Големиот судски совет одлучи да го достави предметот до Големиот судски совет.

7. Составот на Големиот судски совет беше утврден согласно одредбите на член 27§§ 2 и 3 од Конвенцијата и Правилото 24.

8. Апликантите и данската Влада (“Владата”) доставија произнесувања и дополнителни произнесувања.

9. Се одржа јавна расправа во зградата на Европскиот суд за човекови права во Стразбур на 8 септември 2004 (Првило 59 § 3).

Пред Судот се појавија:

(a) *За Владата*

Mr P. TAKSØE-JENSEN,	<i>Агент,</i>
Ms N. HOLST-CHRISTENSEN,	<i>Помошник Агент,</i>
Mr D. KENDAL,	
Ms D. BORGAARD,	
Ms N. RINGEN,	<i>Советник;</i>

(b) *за Апликантите*

Mr T. TRIER,	<i>Адвокат,</i>
Mr J. JACOBSEN,	<i>Помошник адвокат,</i>
Mr P. WILHJELM,	
Ms M. ECKHARDT,	<i>Советници,</i>
Mr J. PEDERSEN,	<i>АПЛИКАНТ.</i>

Судот ги сослуша обраќањата на г-дин Trier и г-дин Taksøe-Jensen.

ФАКТИ

I. ОКОЛНОСТИ НА СЛУЧАЈОТ

A. Телевизиски програми продуцирани од апликантите

10. Апликантите биле двајца телевизиски новинари. Во одноското време биле вработени во една од двете национални телевизиски станици, *Данско Радио*. Тие продуцирале два телевизиски програми емитувани во 8 часот навечер на 17 септември 1990 и 22 април 1991 последователно. Било проценето дека приближно 30% од сите гледачи над 12 годишна возраст ги гледале програмите. Програмите, опишани како документарци, се викале “Осуден за убиство” (*Dømt for mord*) и “Слепите очи на полицијата” (*Politiets blinde øje*) и се однесувале на судење за убиство во кое на 12 ноември 1982 Високиот суд на Западна Данска (*Vestre Landsret*) осудил лице, тука и понатаму викано X, за убиство на неговата сопруга на 12 декември 1981, приближно помеѓу 11.30 претпладне и 1 попладне. X бил осуден на 12 годишна казна затвор. По жалба, Врховниот суд (*Højesteret*) ја потврдил казната во 1983. На 13 септември 1990, откако бил пуштен на условен отпуст, X побарал Специјалниот ревизиски суд (*Den Særlige Klageret*) да го преотвори предметот.

Апликантите започнале со подготовки на програмите во март 1989 година, воспоставувајќи контакти со сведоците преку огласи во локалните весници и преку полициските извештаи.

11. Двете програми започнале со изјавување на идејата заради која била продуцирана емисијата:

“Во оваа програма ќе презентираме докази по пат на низа конкретни примери дека не постои правна основа за осуда на X и дека со изрекување на неговата осуда Високиот суд на Западна Данска занемари еден од основните принципи на правото во Данска, имено дека на обвинетиот треба да му се овозможи бенефит од сомнежот.

Ќе покажеме дека скандалозно лошата полициска истрага, во која од самиот старт се прејудиирало прашањето за вината, и која ги игнорирала значајните сведоци и се концентрирала на спорните, довела до тоа да X биде осуден на 12-годишна казна за убиство на неговата жена.

Оваа програма ќе покаже дека X не можел да го стори делото за кое бил осуден на 12 ноември 1982”.

1. Првата програма: “Осуден за убиство”

12. На почетокот на првата програма “Осуден за убиство”, даден е следниот коментар:

“Во случајот против X, полициската истрага инволвирала над 900 луѓе. Напишан е извештај од повеќе од 4,000 страници -и триесет сведоци се појавиле пред Високиот суд на Западна Данска.

Ќе се обидеме да утврдиме што всушност се случило на денот на убиството, 12 декември 1981. Критички ќе се осврнеме на полициската истрага и ќе ги оцениме изјавите на сведоците по однос на времето на исчезнување на сопругата на X.”

Додека ја подготвувале првата програма, апликантите ја поканиле полицијата од областа Frederikshavn, која била надлежна за истрагата на случајот за убиство, да земе учество во истата. Откако комуницирале на оваа тема одреден временски период, шефот на полицијата ги информирал апликантите со писмо од 19 април 1990 дека полицијата нема да учествува во програмата бидејќи одредени услови за давање на изјави, *inter alia*, дека прашањата треба однапред да се достават, не биле исполнети.

13. Откако била емитувана првата програма на 17 септември 1990, апликантите биле обвинети за клеветата затоа

што незаконски го поврзале пријателот на сопругата на X (“наставник во училиште”) со смртта на две жени, од кои едната е сопругата на X. Предметот за клевета завршил на 14 декември 1993 пред Високиот суд со спогодба според која апликантите требале да му платат на наставникот 300,000 дански круни (DKK), безрезервно да му се извинат, и да се обврзат никогаш повеќе да не ја емитуваат програмата.

2. Втората програма: “Слепите очи на полицијата”

14. Апликантите навеле дека надлежниот инспектор, во телефонска комуникација со г-дин Pedersen во неодредено време пред емитувањето на втората програма, одбил да учествува во програмата.

15. Во воведот на втората програма, даден бил следниот коментар:

“Полицијата на областа Frederikshavn била надлежна во тоа време за истрагата која довела до осуда на X. Дали полицијата правилно претпоставувала од самиот почеток дека X бил убиецот и дали заради тоа пропуштиле да ги испитаат сите траги во предметот, како што тоа го бара законот?

Ние истраживме дали држат суштинските забелешки на X против полицијата во областа Frederikshavn .”

16. Подоцна во програмата, вториот апликант интервјуирал такси возач, која објаснила дека била испрашувана од двајца полицајци неколку дена по исчезнувањето на сопругата на X, и дека во таа прилика споменала две забелешки од 12 декември 1981: таа видела такси возило Пежо (за кое подоцна се покажало дека немало никаква врска со убиството) и дека пред тоа таа го забележала X и неговиот син пет или 10 минути по 12 часот напладне. Таа возела покрај нив околу еден километар. Причината што таа се секава на конкретниот датум толку јасно бидејќи тој ден таа требала да присуствува на погребот на својата баба, истиот ден во 1 попладне.

17. Тогаш бил даден следниот коментар:

“Коментатор: Значи во декември 1981, непосредно по исчезнувањето на сопругата на X кој е ставен во притвор, полицијата од Frederikshavn поседувала изјави од такси возачот, дека таа пријавила веднаш по пладнето дека возела покрај X и неговиот син околу еден километар..... Значи X и неговиот син биле во Møllerparken [станбена област] двапати, и дека тоа полицијата го знаела во 1981.”

18. Понатаму интервјуто течело:

“Вториот апликант: Што рече полицијата за информациите кои и ги дадовте?

Такси-возачот: Па, еден од нив рече дека не може да биде вистина дека синот на X бил во колата, но јас сум сто насто сигурна дека тоа беше тој, бидејќи го знам синот кој сум го возела во центарот за дневна грижа.

Вториот апликант: Зошто тој ви го рекол тоа?

Такси-возачот: Па, тој едноставно рече дека не може да биде вистина дека синот бил таму.

Вториот апликант: Дека не може да биде вистина дека сте виделе нешто сто сте виделе.

Такси-возачот: Не, односно тој не рече дека јас не сум го видела X, туку дека едноставно не може да биде вистина дека неговиот син бил со него.

Вториот апликант: Тоа беа двајцата полицајци кои ја испрашувале такси возачот во 1981 и го напишале полицискиот извештај

Ја покажавме изјавата на *такси возачот* од 1981 година, која не е видена претходно:

Такси-возачот: Таа недостасува, беше само изјавата за „лежото“, немаше ништо за остатокот, освен ако вие немате некоја друга.

Вториот апликант: Тука е само оваа единствената.

Такси-возачот: Но, очигледно е дека не била битна.

Вториот апликант: Што мислите вие за тоа?

Такси-возачот: Па велат, не знам, па мислам дека кога давате изјава таа треба да биде внесена во извештајот во секој случај, инаку не гледам никаква смисла во тоа, а особено не во случај за убиство.

Коментаторот: Значи такси-возачот тврди дека во 1981 година таа веќе им кажала на двајцата полицајци дека го видела X и неговиот син. За тоа нема ниту збор во извештајот.

Вториот апликант: Зошто сте толку сигурни дека тоа сте ѝ го кажале на полицијата во тоа време, кое било 1981 година?

Такси-возачот: Па јас сум сто насто сигурна за тоа, а исто така, и мојот сопруг седеше покрај мене во дневната соба кога тоа го изјавив... , затоа сум сто насто сигурна дека тоа им го кажав.

Вториот апликант: И тој беше покрај вас за целото време на испрашувањето?

Такси-возачот: Да, беше.

Вториот апликант: Не само на дел од испрашувањето?

Такси-возачот: Не, тој беше таму цело време.

Коментаторот: До 1990 година, девет години подоцна, такси-возачот не е сослушан за истата работа, се накратко по емитирањето на програмата „Осуден за убиство“; иако изјавата на такси-возачот била ставена во досието како таканаречен 0 –извештај, нејзе и се јавил главниот инспектор на Летечкиот одред [*Rejseholdet*] на кого му било кажано од страна на јавниот обвинител да изврши уште неколку испрашувања.

Такси-возачот: Главниот инспектор ми се јави и ме праша дали јас знам дали некој од моите колеги знаел нешто друго кое не било пријавено, или дали јас можеби мислам на нешто, и јас му кажав телефонски што кажав уште првиот пат за пежото и дека возев покрај X и неговиот син до Ryets Street, и тогаш тој рече дека доколку дознае нешто друго дека.....ќе ми се јави повторно, што не го стори, се додека прилично подоцна тој ми се јави и ме праша дали би мижела да дојдам за уште едно испрашување.

Вториот апликант: Кога вие му кажавте на главниот инспектор во телефонскиот разговор дека сте го следел X, и дека неговиот син бил во колата, што рече тој за тоа?

Такси-возачот: Па, не рече ништо.

Вториот апликант: Не рече дека вие никогаш не сте го пријавиле тоа?

Такси-возачот: Не, не рече.”

19. Вториот апликант тогаш водел краток разговор со новиот адвокат на X:

“Вториот апликант: Дали имате некаков коментар по однос на објаснувањето што го даде такси-возачот сега?

Новиот адвокат на X: Немам коментари во оваа прилика.

Вториот апликант: Зошто не?

Новиот адвокат на X: Се договорив со јавниот обвинител и претседателот на Специјалниот ревизиски суд дека изјави за медиумите по однос на ова прашање ќе дава само Специјалниот ревизиски суд.

Коментаторот: Иако новиот адвокат на X не сака да зборува за предметот, ние од други извори знаеме дека тоа беше тој кој во февруари оваа година, побарал такси-возачот да биде испрашан повторно. Така во март таа беше испрашана од полицијата во Frederikshavn во присуство на главниот полициски чиновник, што е очигледно спротивно со она што јавниот обвинител претходно го изјави за јавноста, имено дека полицијата на Frederikshavn немала прилика да биде инволвирана во нови испрашувања.”

20. Разговорот со такси-возачот понатаму течел:

“Вториот апликант: И што се случи на разговорот?

Такси-возачот: Тоа значи дека јас се појавив во канцеларијата на главниот инспектор на Летечкиот одред каде беше присутен и главниот полициски чиновник.

Вториот апликант: Имаше ли некое објаснување за тоа зошто тој беше присутен?

Такси-возачот: Не.

Вториот апликант: Значи, што изјавивте на тој разговор?

Такси-возачот: Јас го дадов истото објаснување кое го дадов и првиот пат кога ме испрашуваа дома.

Вториот апликант: Тоа е она од пред 10 години.

Такси-возачот: Да.

Вториот апликант: А тоа беше?

Такси-возачот: Па дека возев зад Х и неговиот син до Ryets Street.

Вториот апликант: Што рекоа тие на тоа?

Такси-возачот: Тие не рекоа ништо.

Вториот апликант: Извештајот подготвен во 1981 година, дали го видовте?

Такси-возачот: Не.

Вториот апликант: Дали тој беше во просторијата?

Такси-возачот: Имаше некој извештај таму кога бев испрашувана, но мене не ми беше дозволено да го видам..

Вториот апликант: дали вие изрично побаравте да го видите стариот извештај?

Такси-возачот: Јас прашав дали можам да го видам но главниот инспектор рече дека не можам...”

21. По разговорот со такси-возачот, коментаторот рекол:

“Сега сме оставени со сите овие прашања: зошто клучниот дел од изјавата на такси-возачот исчезнала и кој, во полицијата или канцеларијата на јавниот обвинител ќе ја понесе одговорноста за тоа?

Дали двајцата полицајци кои пропуштиле да го внесат тоа во извештајот?

Тешко, изворите во полицијата не известуваат дека тие не би се осмелиле да го сторат тоа.

Дали тој [именуваниот главен полициски чиновник] одлучил дека извештајот не треба да биде приклучен во предметното досие? Или

дали тој и главниот инспектор на Летечкиот одред ја криеле изјавата на сведокот од одбраната, судиите и поротата? ...”

Сликите на двајцата полицајци, именуваниот главен полициски чиновник, и на главниот инспектор на Летечкиот одред биле прикажани на екранот симултано и паралелно со горните прашања. Прашањата продолжиле:

“Зошто главниот инспектор и се јавил на такси-возачот накратко по телевизиската програма ‘Осуден за убиство’? Најпоследно, полицијата завземала став дека такси возачот не е битен како сведок и ја ставиле нејзината изјава помеѓу 0 извештаите.

Зошто главниот инспектор не и се јавил за разговор откако таа ја повторила оригиналната изјава преку телефон?

Зошто такси возачот е испрашувана во полициската станица во Frederikshavn во присуство на главниот полициски чиновник, што било комплетно спротивно од она што го јавно го изјавил во обвинителот во медиумите?

На 20 септември минатата година [именуваниот] шеф Constable изјавил за локален дневник: ‘Сите информации поврзани со предметот се доставени до тужениот, обвинителството и судиите. Сите информации поврзани со.’ Дали шефот Constable знаел за изјавата на такси возачот, кога ја дал својта изјава? Дали Државниот обвинител знаел уште во 1981 дека имало изјава на сведок која потврдувала дека X бил на Møllerparken двапати, и дека синот на X бил со него двата пати? Ниту еден од нив не с согласи да даде било каква изјава за предметот”

22. Во меѓувреме, на 11 март 1991, пред емитувањето на втората програма, такси-возачот била испрашана од полицијата, на барање на новиот адвокат на X. Таа изјавила дека на 12 декември присуствувала на погребот на баба си околу 1 часот попладне, и дека на патот дотаму околу 5-10 минути попладнето, возела покрај X и неговиот син. Пристигнала на погребот непосредно пред 1 часот попладне. Таа исто така објаснила дека и кажала на полицијата за оваа околност уште на првото испрашување во 1981. Подоцна на 11 март 1991 полицијата извршила проверки и открила дека

погребот на бабата на такси-возачот навистина се одржал на 12 декември 1981, но во 2 часот попладне.

Дополнително полицијата извршила три распити на такси-возачот, во текот на кои таа ја изменила својата изјава, особено како што следи.

На 24 април 1991 таа и понатаму тврдела дека го видела X нешто после пладне, но се сложила со тоа дека погребот се одржал околу 2 попладне. На нејзиниот пат кон погребот, таа сфатила дека го заборавила венчето. Морала да се врати дома заради што на погребот стасала нешто пред 2 попладне.

На 25 април 1991 таа изјавила дека не е сигурна за датумот и времето кога го видела X и неговиот син. Дотолку повеќе што таа не била сигурна дали, непосредно по убиството, таа и рекла на полицијата дека го видела X. Таа исто така појаснила дека за време на снимањето на нејзиното интервју со г-дин Baadsgaard на 4 април 1991, тој и сугерирал таа да рече нешто како “каде е другиот извештај?” кога тој и го покажал извештајот од 1981.

На 27 април 1991 таа првично изјавила дека не го видела X и неговиот син на 12 декември 1981. Таа никогаш порано не ја поврзала оваа епизода со погребот. Таа исто така признала дека ја измислила приказката за заборавеното венче, но дека сакала „работите да се совпаднат“. Понатаму во текот на испрашувањето, таа тврдела дека го видела X и неговиот син на 12 декември 1981, но околу 1 часот попладне.

Б. Кривични постапки против апликантите

23. На 23 Мај 1991 главниот полициски чиновник ги пријавил апликантите и телевизиската станица на полицијата за клевета. Се чини сепак, дека одлуката на обвинителот дали да ги гони или не апликантите била одложена заради сочекување на одлуката дали ќе се преотвара предметот на X.

24. Ова било позитивно одлучено од Специјалниот ревизиски суд на 29 ноември 1991 откако биле одржани две расправи и сослушани 10 сведока, меѓу кои и такси возачот. Двајца судии (од пет) во Специјалниот ревизиски суд сметале дека биле изведени новите докази од сведочењата кои би можеле да го ослободат X, ако истите биле достапни за време на судењето. Други двајца судии сметале дека немало нови изведени докази од сведочењата кои би можеле да го ослободат X, ако истите биле достапни за време на судењето. Петиот судија се согласил со вториве, но сметал дека по другите основи постојат одредени околности кои довеле до тоа да постојните докази не биле ценети соодветно. Соодветно на тоа, судот дозволил повторно судење.

25. Во меѓувреме, откако биле емитувани телевизиските програми, била спроведена истрага на полициската истрага во случајот на X. Истрагата резултирала со извештај од 29 Јули 1991 од Регионалниот државен обвинител, спред која полицијата од Frederikshavn не постапила во слад со членот 751(2) од Законот за управување со правото (*Retsplejeloven*). Оваа одредба воведена на 1 Октомври 1978, утврдува дека на сведокот мора да му се даде можност целосно да ја прочита неговата/нејзината изјава непостапувањето не било лимитирано само за истрагата на предметот на X. Наместо тоа, наводно со цел да се минимализираат грешките или недоразбирањата, полицијата од Frederikshavn вообичаено ги испрашувала сведоците во присуство на двајца полицајци, и се обезбедувале главните сведоци да ги повторат своите изјави пред судот што е можно побргу. Во врска со ова Регионалниот државен обвинител, забележал дека Високиот суд, пред кој бил осуден X во 1982, не искоментирал ништо по однос на непостапувањето со член751(2) од Законот за управување со постапката по однос на сведоците кои биле сослучани пред него во 1982. На крајот, регионалниот јавен обвинител забележал дека полицијата од Frederikshavn очигледно не биле единствената полиција која не

постапувала во склад со спомената одредба. Регионалниот државен обвинител сметал дека е неосновано да се смета дека такси возачот, кој бил сослушан во декември 1981, изјавил дека го видел X на денот на убиството. Во текот на истрагата ова било оспорено од двајцата полицајци кои ја испрашувале 1981. Дотолку повеќе што истрагата не укажала на никого во рамки на полицијата во Frederikshavn дека попречувал одредени докази во предметот на X или во било кој друг криминален предмет.

Последователно, на 20 декември 1991, Државниот обвинител (*Rigsadvokaten*) изјавил во допис до Министерството за правда дека било несреќен случај и отварање кон критицизмот дека полицијата во Frederikshavn не ја променила понапред споменатата одредба како дел од нивната вообичаена рутина, и го информирал Министерството дека се договорил со Државната полциска академија да издадат сет од брошури/прирачници за испрашување на сведоците, кои би можеле да се интегрираат во едукативните материјали на Полициската академија.

26. Судието на X завршило со ослободителна пресуда од 13 Април 1992 на Високиот суд на западна Данска, кој заседавал со порота.

27. Адвокатот кој ги застапувал апликантите во друг случај станал свесен за оваа околност подоцна со писмо од 18 Мај 1992 од Главниот обвинител на Комитетот за правни прашања (*Retsudvalget*) на Данскиот парламент кој споменал дека откако била емитувана програмата “Слепите очи на полицијата”, апликантите биле пријавени на полицијата од страна на тројца полицајци од Frederikshavn. Со писмо од 10 Јули 1992, адвокатот барал изјава од Главниот обвинител дали апликантите се обвинети, а доколку се, по кое обвинение. Со допис на обвинителот од 17 Јули 1992, му било соопштено дека не е поднесено обвинение против апликантите.

28. На 19 јануари 1993 Шефот Constable во Gladsaxe ги информирал апликантите дека се обвинети заради клеветата на главниот полициски чиновник. На 28 Јануари 1993 апликантите биле испрашувани од полицијата во Gladsaxe.

1. Прелиминарни процедурални прашања

29. Барањето на обвинителството од 11 февруари 1993 година да се заплена сите истражувачки материјали, било разгледувано на расправа во Градскиот суд на Gladsaxe (*Retten i Gladsaxe*) на 30 Март 1993, на чиј што тек адвокатот на апликантите, тврдејќи дека предметот има политичка заднина, барал изземање на Градскиот суд и надлежност на Високиот суд. Двете барања биле одбиени од Градскиот суд на Gladsaxe на 28 Мај 1993. Во јуни 1993 обвинителството се жалело на одлуката за заплена, а апликантите се жалеле на одлуката за местото на кое се води предметот. На барање на еден од адвокатите на апликантите, била закажана јавна расправа во Високиот суд на Источна Данска (*Østre Landsret*) за 15 ноември 1993. Сепак, на 7 Октомври 1993 адвокатот побарал изземање на еден од судиите на Високиот суд, и барал одржување на јавен претрес по тоа прашање. Високиот суд одлучил на 15 октомври 1993 да го одбие барањето за одржување на јавен претрес и одлучил да не го из земе спорниот судија. Се чини дека адвокатот барал дозвола да ја обжалат оваа одлука пред Врховниот суд (*Højesteret*), но тоа не му било дозволено. По однос на жалбата за незапленавање, и одредување на друга стварна надлежност, биле одржани претреси во Високиот суд на 6 Јануари и 7 Март 1994, и со одлука од 21 Март 1994 Високиот суд ги потврдил одликите на Градскиот суд. Апликантите барале дозвола да ја обжалат оваа одлука до Врховниот суд, но тоа било одбиено на 28 Јуни 1994.

2. Постапките пред Градскиот суд

30. На 5 Јули 1994 обвинителството подигнало обвинение пред Градскиот суд. Било одржано подготвително рочиште на

10 ноември 1994 во чиј што тек била постигната согласност по предметот да се расправа во траење од 6 дена во половината на јуни 1995. Сепак со оглед на тоа дека адвокатот на една од страните бил болен, главната расправа била презаказана за 21, 24, 28 и 30 август и 8 септември 1995.

31. На 15 септември 1995 Градскиот суд на Gladsaxe донел пресуда од 61 страна, наоѓајќи дека прашањата кои биле разгледувани во телевизиските програми и кои се однесувале на името на главниот полициски чиновник, претставувале клевета, што треба да се прогласи за ништовна и неважечка. Сепак Судот не изрекол било каква казна за апликантите, бидејќи нашол дека тие имале причина да веруваат дека наводите биле точни. Судот исто така одлучил во корист на апликантите по однос на барањето за обесштетување за сопругата на главниот полициски чиновник, кој починал пред судењето. Пресудата била обжалена од адвокатите веднаш, а од обвинителството на 27 септември 1995.

3. Постапките пред Високиот суд

32. На 15 април 1996 обвинителот испратил писмо до Високиот суд, и на 30 Април 1996 ги поканил адвокатите на апликантите и на сопругата на главниот полициски чиновник на состанок кој се однесува на постапувањата. Адвокатот на една од страните изјавил дека не е во можност да присуствува пред 17 Јуни 1996, заради што состанокот се одржал на 25 јуни 1996. Високиот суд добил записник од состанокот, од кој што се чини дека ден од адвокатите не бил во можност да присуствува на судење пред ноември 1996, и дека тој би сакал судењето да се одвива на почетокот во 1997. На 16 Август 1996 Високиот суд закажал претрес за 24, 26 и 28 февруари, 3 и 4 март 1997.

33. На 6 Март 1997 Високиот суд донел пресуда со која ги осудува апликантите за уништување на угледот на главниот полициски чиновник, изнесувајќи и ширејќи наводи со кои му

го намалиле угледот во очите на неговите сограѓани, согласно член 267 § 1 од Кривичниот законик. Наводите биле прогласени за ништовни и неважечка. Апликантите биле казнети со 20 дневна глоба од ДКК 400 (или дваесет дена затвор како замена) и им било наложено да платат обесштетување од ДКК 75,000 на починатата сопруга на главниот полициски чиновник.

4. Постапки пред Советот за одобрување жалби

34. На 6, 16 и 25 март 1997 апликантите барале одбрение од Советот за одорување жалби (*Procesbevillingsnævnet*) да им се дозволи жалба пред Врховниот суд. Пред да ја донесе одлуката, Советот барала мислење од шефот на полицијата, од Државниот обвинител и Генералниот обвинител. На 27 јуни 1997 тие доставиле заедничко мислење, спротивставувајќи се на одобрението за жалба. Сепак, во меѓувреме, се чини дека адвокатот кој ја застапувал телевизиската станица Danmarks Radio, контактирал со Државниот обвинител, предлагајќи обвинителството да помогне во изнесувањето на случајот пред Врховниот суд, бидејќи според телевизиската станица, одлуката на Високиот суд не била во склад со Законот за медиумска одговорност (*Medieansvarsloven*). Како последица на ова, јавните обвинители иницирале нова рунда на консултации по однос на ова прашање, и нивното заедничко мислење било доставено до Советот на 3 септември 1997. На 29 септември 1997, откако ги слушнале произнесувањата на адвокатите на апликантите на обвинителството, Советот им дозволил на апликантите да поднесат жалба пред Врховниот суд.

5. Постапките пред Врховниот суд

35. Генералниот обвинител доставил жалбено писмо и го пратил предметното досие до Врховниот суд на 3 октомври и 6 ноември 1997 последователно.

36. Бидејќи адвокатот на апликантите сакал да инволвира уште еден адвокат, на 20 ноември 1997 тие побарале од Врховниот суд мислење дали тие трошоци ќе се сметаат како правни трошоци. Дотолку повеќе што тие изјавиле дека нивните поднесоци не може да бидат поднесени порано од почетокот на јануари 1998. На 17 март 1998 Врховниот суд одлучил по однос на трошоците, а на март 1998 закажал рочишта за 12 и 13 октомври 1998.

37. Со пресуда од 28 октомври 1998, Врховниот суд ја потврдил пресудата на Високиот суд, зголемувајќи го обесштетувањето за државата на ДKK 100,000. Мнозинството судии (три од пет) сметале:

“Во програмата ‘Слепите очи на полицијата апликантите не само ја повториле изјавата на такси возачот, која истата ја објаснила во полициската станица во текот на истрагта во 1981, дека непосредно после пладнето на 12 декември 1981 таа возела покрај X околу еден километар, туку исто така, во согласност со вообичаената пракса во програмите ‘Осуден за убиство’ и ‘Слепите очи на полицијата’, завземале став дека изјавата на такси-возачот е вистинита и им го презентирале на јавноста, така што ним дури и пред крајната секвенца со прашањата, им бил создаден впечатокот дека било факт дека такси-возачот го дала објаснувањето кое наводно го дала уште во 1981, и дека полицијата ја имал таквата изјава уште во 1981 година. Овој впечаток бил зајакнат со првото од заклучните прашања: ‘... зошто клучниот дел од изјавата на такси возачот исчезнал и кој, во полицијата или канцеларијата на обвинителството треба да ја сноси одговорноста за тоа?’. Во врска со сцените со двајцата полицајци, апликантите вклучиле две прашања во нарацијата на коментарот на кои се однесува обвинението; наспроти фактот дека тие биле фразирани како прашања, гледачите несомнено воспримиле јасен впечаток дека бил направен извештај со исказот на такси возачот дека таа го видела X во критичното време на 12 декември, 1981; дека тој извештај дополнително бил сокриен; и дека одлуката за криењето била донесена само од именуваниот главен полициски чиновник, или заедно од него и главниот инспектор на Летечкиот одред. Дополнителните прашања во нарацијата на коментаторот не го слабеат ваквиот впечаток, ниту пак прашањето дали шефот Constable или јавниот обвинител биле свесни за изјавата на такси возачот. Врз оваа основа сметаме дека програмата ‘Слепите очи на полицијата’

содржи наводи против именуваниот главен полициски чиновник, со цел истиот да го дискредитираат во очите на гледачите, во смисла на члене 267 § 1 од Кривичниот законик [*Straffeloven*]. Ние понатаму најдовме дека (на апликантите) мора да им биде јасно дека тие со ваквиот начин на презентација, ги сториле повредите.

Како што е утврдено во *Thorgeir Thorgeirson v. Iceland* (пресуда од 25 јуни 1992), постои многу екстензивно право на јавен критицизам кон полицијата. Како и во таа одлука и овде има разлика помеѓу пренесување и креирање на ставови, какошто има и разлика помеѓу критицизмот насочен кон полицијата и поединечно именување на лица во рамки на полициските сили. Иако да се биде во очите на јавноста, е должност на полицаецот, треба да се води сметка за неговото име и добрата репутација.

Како што изјавиле, (апликантите) не се ограничиле себеси во програмата само кон реферирање на изјавата на такси возачот или кон креирање на вредносни оценки врз таа основа на квалитетот на полициската истрага лидерските и на способностите на главниот полициски чиновник. Ниту пак [апликантите] се ограничиле себеси во правењето на претпоставки против полицајците кои ги сокриле изјавите на такси возачот; тие тврделе дека именуваниот шеф сторил кривично дело криејќи битен факт.

Кога [апликантите] ја продуцирале програмата, тие знаеле дека е изнесено барање до Специјалниот ревизиски суд за преотварање на предметот против X, и дека како дел од таа постапка такси возачот повторно била сослушана од полицијата на 11 март 1991 по барање на одбраната на X. Како полседница на тековниот процес за преотварање на постапката, [апликантите] не можеле да сметаат дека главниот полициски чиновник и двајцата полицајци кои разговарале со такси возачот во 1981, ќе бидат спремни да учествуваат во програмата и последователно ќе антиципираат во постапката пред Ревизискиот суд. Изнесувањето на такви претпоставки неможе соодветно да се докаже со недостатокот на полициско партиципирање во програмата.

Намерата на апликантите, во програмата, за правне на критичка процена на полициската истрага била легитимна во однос на улогата на медиумите да ја играат улогата на јавни пазители но тоа не се однесува на секое тврдење. Апликантите немале основ за така сериозни тврдења против именуваните полицајци, и можностите на апликантите за постигнување на целите на програмата во никој

случај не налагале вклучување на прашања кои претставуваат обвиненија

Врз таа основаја играат, иако предвидените исклучоци во членот 10 § 2 од Конвенцијатае само мора многу тесно да се интерпретираат, и членот 10 ги штити не само содржината на крајниот исход, туку и начините на кои тие се изведени, согласни сме дека изнесените тврдења не се опфатени со исклучоците од член 269 § 1 од Кривичниот законик. Навистина, како резултат од сериозноста на тврдењата, се согласивме дека нема основ за казнување цо склад со члене 269 § 2 од Кривичниот законик. Се согласивме дека нема основи за преиспитување на казната согласно член 272.

Исто така се согласивме со наоѓањето на клеветата.

Се согласуваме со Високиот суд дека фактот дека претоставките се изнесенени во програма на националната телевизиска станица Danmarks Radio и одтука може да се очекува голема популарност – која што навистина е – мора да се смета како отежителна околност за целите на член 267 § 3. Ценејќи дека изминати се повеќе од 7 годиниоткако програмата е емитуванап не сметаме дека постојат основи за зголемување на казните..

Од причините изнесени од страна на Високиот суд, сметаме дека апликантите мора да платат обесштетување на наследниците на главниот полициски чиновник. Во врска со ова, треба да се забележи дека не може да се смета за круцијално дека природата на барањето за штетата не е изнесена во писменото од 23 Мау 1991, бидејќи барањето на шефот за парично обесштетување нема никаква врска со ништо друго освен со штета. Заради сериозноста на изнесените претпоставки и начинот на нивната презентација, сметаме дека обресштетувањето треба да се зголеми на DKK 100,000.”

38. Малцинството од двајца судии кои спореле апликантите да бидат ослободени, сметале *inter alia*:

“Се согласуваме дека изјавите предмет на обвинението, без оглед на тоа што биле фразирани како прашања, би требало да се третираат како обвинителни во согласност со член 267 § 1 од Кривичниот законик и дека апликантите ја имале потребната намера.

Како што е утврдено од мнозинството, прашањето на вината мора да се цени во согласност со член 269 § 1, во врска со член 267 § 1,

толкуван во светлото на член 10 од Европската конвенција за човекови права и основни слободи и рестриктивното толкување на член 10 став 2 од страна на Европскиот суд за човекови права.

При донесувањето на одлуката, мора да се разгледаат основите врз кои што апликантите ги креирале своите претпоставки, нивните формулации, и околностите под кои што се тие направени, како и намерата на апликантите во програмата.

... Сметаме дека апликантите имале причина да претпостават дека изјавата на такси возачот дека го видела X на 12 декември 1981 непосредно по пладнето, била вистинита. Ние понатаму сметаме дека апликантите имале причина да претпостават и дека такси возачот кога била распрашувана во 1981, им кажала на полицајците дека таа го видела X ...Според тоа ние сметаме дека превагнува ставот дека природно е при таквото забележување да и било кажано на полицијата; дека исто так е очигледно од нејзините објаснувања во полицискиот извештај од 11 март 1991дека таа веќе и кажала на полицијата за нејзините забележувања во 1981; и дека нејзиното објаснување за реакцијата на полицијата по однос на нејзината информација дека X и неговиот син биле видени во кола, со што бил зајакнат нивниот впечаток дека таа ги кажала своите забележувања уште 1981.

... Очигледно е од телевизиската програма дека апликантите биле свесни дека полицијата од Frederikshavn не ја исполниле својата обврска на испитуваното лице да му овозможат да го види записникот со неговата/нејзината изјава. Апликантите според тоа имале одредени основи да претпостават дека декемврискиот извештај не ја содржи целосната изјава на такси возачот или дека постои некој друг извештај ...

Сметаме дека апликантите, поставувајќи ги прашањата предмет на обвинителниот акт, не ги надминале ограничувањата за слобода на изразување, кои, во случај како овој предметниот, кој се однесува на сериозна работа од значителен јавен интерес, би требало да им биде достапен на медиумите. Ние исто така даваме одредена тежина и на фактот дека програмата била алатка искористена во одлуката на Ревизискиот суд да се сослушаат сведоци како и дополнителна тежина на фактот дека X отпосле бил ослободен

Се на се, ние сметаме дека претпоставките не се казниви во смисла на член 269 § 1 од Кривичниот законик ...

Се сохласуваме дека претпоставките треба да се прогласат за ништовни и неважечки, бидејќи нивната вистинитост не била докажана ...”

II. РЕЛЕВАНТНО ДОМАШНО ПРАВО

39. Релевантните одредби на Данскиот кривичен законик применлив во тоа време гласат:

Член 154

“Доколку лице при вршење на јавна служба или функција е осудено за лажни обвинувања, за повреди во врска со доказите, ...или повреда на довербата, казната за пропишаните повреди може да се зголеми но не за повеќе од половина.”

Член 164

“1. Секое лице кое дава лажни докази пред јавните власти со намера да обвини, осуди или предизвика правни последици за невино лице, ќе биде казнето на поблаг затвор [*hæfte*] или на казна затвор до 6 години.

2. Слични казни ќе се изречат и на секое лице кое уништува, попречува или крие докази или произведува лажни докази со намера некое лице да биде обвинето, или осудено за кривично дело ...”

Член 267

“1. Секое лице кое ја валка честа на друго лице со навредливи зборови или однесување, или шири претпоставки за постапувања со цел да го омаловажи во очите на неговите сограѓани ќе биде осуден на парична казна или поблаг затвор...”

3. При изрекувањето на казната како отежителни околности ќе се сметаат ако навредата е сторена во печатен медиум или на друг начин и е дадена поголема циркулација, или е на такво место или време кое го отежнува навредувачкиот карактер на таквиот чин.”

Член 268

“Ако тврдењата се малициозно направени или се проширени, или ако авторот немал разумни основи да верува дека тие се вистините, тој ќе биде виновен за клевета и ќе биде осуден на поблаг затвор или на затвор до 2 години. Ако тврдењата не се јавно направени или проширени, казната може да се намали на парична казна.”

Член 269

“1. Тврдењето нема да биде казниво ако неговата вистинитост биде востановена, или ако авторот на тврдењата имал обврска да говори или делувал во правец на оправдана заштита на очигледниот јавен интерес или на сопствениот личен или нечиј друг интерес.

2. Казната може да изостане ако доказот е продуциран со цел да се потврдат основите кои тврдењето го третираат како вистинито.”

Член 272

“Казната пропишана во член 267 од Кривичниот законик може да изостане ако делото било провоцирано од несоодветно однесување на оштетената личност или тоа е виновен за одмазда.”

40. Член 751 Законикот за управување со постапката предвидува:

“(1) Релевантните делови на даденото сведочење мора да бидат вклучени во извештајот, а особено битните делови на сведочењето би требало што е можно повеќе да бидат внесени користејќи ги сопствените зборови на лицето.

(2) На сослушаното лице ќе му се даде можност да се запознае себеси со извештајот. Секои исправки или дополнителни информации ќе бидат вклучени во извештајот. Испрашуваното лице ќе биде информирано дека не е обврзано да го потпише извештајот.

(3) Аудио снимка од испрашувањето може да се снима само откако за тоа ќе биде известно испрашуваното лице.”

ПРАВО

I. НАВОДНИ ПОВРЕДИ НА ЧЛЕНОТ 6 ОД КОНВЕНЦИЈАТА

41. Жалејќи се на должината на кривичната постапка, апликантите се потпреле на членот 6 § 1 од Конвенцијата, чиј релевантни делови гласат:

“Во утврдувањето на ... кривичните обвиненија против него, секој има право на постапка во разумен рок .. пред суд! ...”

А. Период кој треба да се разгледува

42. Жалителите тврдеа дека периодот од мај 1991, кога главниот полициски чиновник ги пријавил до полицијата, до Јануари 1993, кога тие формално биле обвинети, би требало да биде вклучен во проценката на Судот на целокупната должина на постапките.

43. Владата оспори дека релевантен период кој требал да се цени за предметот според член 6 § 1 започнал на 19 Јануари 1993, кога шефот Constable во Gladsaxe ги информирал апликантите дека против нив е покренато обвинение за навреда на главниот полициски чиновник.

44. Судот повторува дека, според неговата судска пракса, периодот кој треба да се земе во предвид според членот 6 § 1 од Конвенцијата мора да биде утврден автономно. Тоа започнува во времето кога ќе биде формално покренато обвинение против лицето, или кога тоа лице на друг начин суштински ќе биде засегнато од дејствијата преземени од обвинителските власти како резултат на сомневањата против него (види на пример *Hozee v. the Netherlands*, пресуда од 22 Мај 1998, *Reports of Judgments and Decisions* 1998-III, p. 1100, § 43).

Апликантите станале свесни на 10 Јули 1992 дека се пријавени на полиција, сепак, по истрагата, тие биле известени дека сеуште не е донесена одлука за можно обвинение против нив. Понатаму, не биле преземени никакви кривични процедурални постапки против апликантите пред

19 Јануари 1993, кога тие биле известени за обвинението за клевета на главниот полициски чиновник.

Во тие околности, Судот смета дека апликантите биле обвинети, за целите на член 6 § 1 од Конвенцијата, на 19 Јануари 1993 и дека “рокот“ на кој се однесува оваа одредба започнува да тече од таа дата. Помеѓу страните заедничко е дека постапките завршиле на 28 Октомври 1998, кога Врховниот суд ја донел својата пресуда. Според тоа, целокупната должина на постапките кои Судот мора да ги цени според член 6 § 1 од Конвенцијата изнесувала 5 години, 9 месеци и 9 дена.

Б. Разумно траење на постапките

45. Разумноста на должината на постапките треба да се цени земајќи ги во предвид сите околности на случајот, имајќи ги предвид критериумите утврдени во судската пракса, особено на: сложеност на предметот, однесувањето на апликантите, и на властите кои постапувале по предметот (види *Pélissier and Sassi v. France* [GC], no. 25444/94, § 67, ECHR 1999-II).

1. Произнесувања на оние кој се појавија пред Судот

(а) Апликантите

46. Апликантите тврдеа дека предметот не бил од сложена природа која би можела да ја оправда екстремната должина на постапките.

Во однос на нивното однесување, апликантите се произнесоа дека не може да се сметат за виновни бидејќи ги искористиле сите правни средства утврдени во Данското законодавство.

По однос на однесувањето на властите, апликантите сметаа дека во предметот имало застој сметано од пресудата на Градскиот суд од 15 септември 1995, до датумот кога предметот бил изнесен пред Високиот суд во Март 1997. Тие

укажаа дека обвинителството го испратило известувањето за жалбата до Високиот суд на 15 Април 1996, седум месеци откако тие поднеле жалба против пресудата. Според тоа, тие тврдеа дека траењето на постапката било неразумно и дека одговорноста за тоа треба да ја сноси државата, која е одговорна за однесувањето на обвинителските власти и за функционирањето на нејзиниот судски систем.

(б) Владата

47. Владата тврдеше дека кривичните постапки биле многу сложени и според тоа одземале доста време, вклучувајќи ги и двете програми продуцирани од апликантите, постапките пред Специјалниот ревизиски суд, и постапките пред Високиот суд, кои што довеле до ослободување на Х. Дотолку повеќе што предметот презентирал неколку процедурални проблеми кои барале разјаснувања пред предметот да може да биде изнесен пред Градскиот суд на судење.

Владата тврдеше дека до голем степен однесувањето на апликантите довело до одолговлекување на постапките, очигледно пред постапките на Градскиот суд и Високиот суд.

Понатаму, Владата тврдеше дека во случајот нема периоди на неактивност, за кои таа би можело да се обвинува. Соодветно на тоа, според мислењето на Владата, времетраењето на постапката, во траење од малку повеќе од пет години и девет месеци во сложено кривично дело разгледувано во три судски инстанци и од страна на Апелациониот одбор, бил во целосна согласност со барањето за "разумен рок" на Конвенцијата.

2. Оценка на Судот

(а) Сложеноста на случајот

48. Судот смета дека одредени карактеристики на случајот се комплексни и одземаат многу време.

(б) Однесување на апликантите

49. Само одложувања кои може да и се припишат на државата може да го оправдаат наод за неуспехот за усогласување со барањето за "разумен рок" (види, на пример, *Humen против Полска* [GC], бр. 26614/95, § 66, 15 октомври 1999 година). Се чини дека апликантите не биле многу инволвирани во процедурални спорови во текот на предметната постапка. Сепак, од судската пракса произлегува дека тие се сметаат за одговорни за билокакви оддолжувања предизвикани од нивните застапници (see, for example, *Caruano v. Italy*, judgment of 25 June 1987, Series A no. 119, pp. 12-13, § 28).

Во конкретниот предмет Судот смета дека, иако апликантите ги искористиле сите правни средства, и тоа не може да се сметаат пречка за напредокот на постапката, тоа ја продолжило. Дотолку повеќе што апликантите никогаш не се противеле на било кое одложување. Напротив, се чини дека воопшто подготовката на постапката, вклучувајќи го и распоред на конечниот рочиште пред Високиот суд и Врховниот суд, било направено во договор со бранителот на апликантите (види ставови 30, 32 и 36 погоре).

Во овие околности, Судот утврди дека кандидатите со сцето однесување придонеле на некој начин за должината на постапката.

(в) Однесување на националните власти

48. Периодот на истрага од страна на полицијата и правните подготовки од страна на обвинителството завршиле на 5 јули 1994 година, кога случајот бил испратен во Градскиот суд за судење (види ставови 29 и 30 погоре). Во овој период, во траење од една година, пет месеци и шеснаесет дена, бројни прелиминарните судски сослушувања биле одржани и одлуките донесени. Судот утврди дека овој период не би можел да се критикува

Судењето пред Градскиот суд завршило со пресуда од 15 септември 1995 (види точка 31 понапред), според тоа една

година, два месеца и десет дена откако започнало. Истакнувајќи дека особено закажување на рочиштето било решен во согласност со бранителот на жалителите, Судот утврди дека овој период е разумен.

Постапките пред Високиот суд траеле од 15 септември 1995 до 6 март 1997 (види точка 32 и 33 понапре), односно 1 година, 5 месеци и 18 дена. На состанокот од 25 Јуни 1996, адвокатот на еден од апликантите ја изразил својата желба да не се отпочне со рочишта пред Високиот суд до почетокот на 1997 година (види став 32 погоре). Точно е дека тоа биле потребни седум месеци за органите на прогонот да го подготват случајот пред известувањето за жалбата да биде испратено до Високиот суд на 15 април 1996 година. Сепак во светло на сложеноста на случајот, Судот смета дека е неосновано овој период да се смета за неуспех во напредокот на постапката и тоа не е само по себе доволно долго за да се оправда изнаоѓање на повреда.

На 6 март 1997 година, жалителите побарале дозвола за поднесување на жалба до Врховниот суд, која била дадена од страна на Апелациониот одбор на 29 (види став 34 погоре) септември 1997 година. Должината на овие постапки, која поради тоа траеше шест месеци и дваесет и три дена, не може да се критикува.

Најпосле, постапките пред Врховниот суд кои биле започнати на 3 Октомври 1997 и завршиле на 28 Октомври 1998 (види точки 35-37 понапред), според тоа траеле 1 година, 25 дена, не открива било каков период на неприфатлива неактивност.

(д) Заклучок

49. Вршејќи целосна оценка на сложеноста на случајот, однесувањето на сите засегнати, како и вкупната должина на постапката, Судот смета дека таа не оди подалеку од она што може да се смета за разумно во конкретниов случај. Соодветно на тоа, не постои повреда на член 6 § 1 од Конвенцијата во однос на должината на постапката.

II. НАВОДНИ ПОВРЕДИ НА ЧЛЕН 10 ОД КОНВЕНЦИЈАТА

50. Апликантите понатаму тврдеа дека пресудата на Данскиот Врховен суд, предизвикала непропорционално вмешување во нивните права за слобода на изразување загарантирани со член од Конвенцијата, ког гласи:

“1. Секој има право на слобода на изразување. Ова право ја вклучува слободата на сопствено мислење и примање и пренесување на информации или идеи без било какво мешање на јавната власт и без оглед на државните граници. Овој член не ги спречува државите да доделуваат лиценци за работа на претпријатијата за радиодифузија, телевизиски пренос и кината.

2. Остварувањето на овие слободи, бидејќи со себе носи и одговорност, може да се подложи на формалности, услови, рестрикции или казни определени со закон и неопходни во едно демократско општество, во интерес на националната безбедност, територијалниот интегритет или јавната сигурност, за заштита од немири или кривично дело, на здравјето или моралот, репутацијата или правата на другите, за заштита од откривање на доверливи информации или за одржување на авторитетот и непристрасноста на правосудството.”

A. Произнесувања на оние кои се појавија пред Судот

1. Апликантите

51. Апликантите тврдеа дека нивните прашања во програмата “Слепите очи на полицијата” не може да се сметаа како фактички изјави чија што вистинитост би се барало од нив да ја докажат. Земено во целина, како и во нивниот контекст, според мислење на апликантите очигледно е дека прашањата само подразбираа спектар на можности за критикување на истрагата на убиството во 1981-82, особено во однос забележувањата набљудувања на такси возачот. Прашањата им препуштаат на гледачите да одлучат, помеѓу повеќе логични објаснувања, кој е виновен за пропустите во истрагата за случајот на убиството. Прашањата не тврдат дека главниот полициски чиновник постапувал спротивно

со Кривичниот законик. Сепак, тој бил шеф на полицискиот вод која ја спровел многу критикуваната истрага која довела до погрешна осуда на Х. Според тоа, покренувајќи хипотетички прашања за тоа дали тој во неговото службено својство би можел да биде одговорен за губење или прикривање на делови од оригиналната изјава на такси возачот, ниту било неразумно ниту прекумерно.

52. Апликантите тврдеа дека програмите биле сериозни, добро истражени документарци, и дека неможе да има сериозни двојби за нивната добра намера, вклучувајќи го и тоа што се потпреле на изјавата на такси возачот околу настаните. Во нивното барање предметот да биде претставен пред Големиот судски совет, и подоцна на јавната расправа, апликантите се произнесоа дека мнозинството од Советот се чинеше дека се прашуваат дали таксист во 1981 година воопшто ја дала изјавата со оглед на објаснување на полицијата дека таа тврдеше дека тоа го направила. Апликантите жалеа за проценка на Советот и методот што бил користен во овој поглед во однос на преглед на фактите во случајот во рамките на Европската конвенција.

Во дополние, иако жалејќи дека пропуштиле да го проверат времето на погребот, апликантите тврдеа дека објаснувањето на такси возачот се чинело многу веродостојно и дека таа немала никаква причина да не ја каже вистината за она што таа го забележала на 12 декември 1981. Понатаму, нејзината изјава била круцијалниот елемент при повторувањето на постапката од страна на Специјалниот Ревизиски суд и подоцнежното ослободување на Х. Дотолку повеќе, што апликантите имале причина да веруваат дека така значајна изјава како онаа на такси возачот наводно изјавена во полицијата ќе биде предмет на полицискиот извештај. Според тоа земајќи го предвид фактот дека полицијата во Frederikshavn пропуштила да постапи во склад со член 751 од Законот за управување со постапката во предметното време,

се чинело некој од полициската сфера или пропуштил или сокрил дел од изјавата на такси возачот.

53. Апликантите сметаат дека мнозинството од Советот ја занемариле судската пракса според која полициските службеници мора да ја прифатат контролата на јавноста, вклучувајќи ги и медиумите, за сметка на нивните чувствителни функции. Апликантите нагласиле дека, како политичарите, така и државните службеници биле предмет на пошироки граници на критикување од обичните поединци, и дека членовите на полициските сили, не може да се смета дека уживаат ист степен на заштита на нивната чест и репутација, како што им овозможиле судиите. Апликантите укажале дека критикувањето било ограничено на главниот полициски чиновник како главен на истрагата во конкретниот предмет, и дека не се однесува на неговите генерални професионални квалитети или постапувања, или неговите приватни активности. Исто така, апликантите тврделе дека, за време на телефонскиот разговор помеѓу првиот апликант и главниот полициски чиновник, кој се одржал во неопределено време пред емитувањето на втората програма, главниот полициски чиновник одбил да учествува во програмата. Според тоа, тој не бил спречен да учествува во програмата.

2. Владата

54. Владата нагласи дека апликантите не биле осудени заради искажаниот строг критицизам на полицијата, туку исклучиво затоа бидејќи што преземале на себе да изречат многу специфични, неосновани и крајно сериозни обвиненија против именуваниот чев на надзорот дека тој намерно сокрил докази во предметот на убиство. Данскиот Врховен суд целосно препознал дека предметниот случај во себе инволвира конфликт помеѓу правото за размена на идеи и правото на слобода на изразување и заштита на угледот на другите, и дека морал соодветно да балансира помеѓу

различните интереси вклучени во предметот во согласност со принципите содржани во член 10 од Конвенцијата.

55. Покрај тоа, Владата укажа дека апликантите не биле осудени за ширење на изјавата дадена од такси возачот. Особено, што таа не тврдела прикривање на докази против полицијата во Frederikshavn, а уште помалку против главниот полициски чиновник. Со други зборови, апликантите направиле независни претпоставки чиј ефект бил дека витални делови од доказот биле прикриени и дека таквото прикривање било извршено или по самостојна одлука на главниот полициски чиновник или на заедничка негова одлука со главниот инспектор на Летечкиот одред. Оставањето на гледачите со овие две мислења, не претставува, онака како што тврдат апликантите, бројни можности. Напротив, ова е тврдење дека главниот полициски чиновник во секој случај учествувал во прикривањето на докази и на тој начин извршил сериозно кривично дело, како што впрочем и е утврдено од сите три степени на судска надлежност, вклучувајќи го и Врховниот суд едногласно.

56. Според мислењето на Владата, тврдењата на апликантите биле од таква директна и специфична природа, што е јасно дека отишле далеку вон опсегот на вредносен суд. Заради тоа целосно е легитимно да се бара оправдување како предуслов за неказнување. Апликантите ја имале можноста да го дадат таквото оправдување, но тоа не го сториле. Во врска со ова Владата реферирала и на двете, како на едногласното наоѓање на Врховниот суд дека апликантите немале основ за таквите тврдења, така и на нивното последователна одлука дека тврдењата се ништовни и дека треба да се порекнат.

57. Владата ги спореше тврдењата на апликантите дека тврдењето на таксистот, дека го видела X на 12 декември 1981, кога била испрашувана од полицијата во 1981 било факт. Тие

забележале дека нема овластен став по однос на оваа точка ниту од Данските власти ниту од судовите. Исто така, тргајќи го настрана фактот дека не може да се прифати постоење на било каков основ за скокање од изјавата на таксистот на сериозните тврдења против главниот полициски чиновник, Владата се произнесе дека апликантите во секој случај пропуштиле да ја испитаат валидноста на изјавата на таксистот, која се појавила девет години по настанот. Апликантите пропуштиле да проверат прости факти како што се дали погребот на бабата на таксистот се одржала во 1 p.m. Владата смета дека е тажна иронија што програмата, чија цел била да се расчисти некој кој бил неправедно осуден од судот, да се заврши со неоправдано обвинување на некој друг од судот на јавното мнение. Тие истакнаа дека и првата програма на апликантите исто така резултирала со случај на клевета.

58. Владата тврдеше дека главниот полициски чиновник бил спречен да учествува во програмата “Слепите очи на полицијата” во тоа време бидејќи предметот на X по барањето за преотварање на постапката за убиство бил активен пред Специјалниот ревизиски суд.

59. На крајот Владата тврдеше дека програмата “Слепите очи на полицијата” немала одлучувачка улога ниту на преотварањето на постапката за убиството ниту пак на дополнителната ослободителна пресуда за X.

Б. Произнесување од Данската унија на новинари

60. Во нивните коментари, поднесени според член 36 § 2 од Конвенцијата, страната-вмешувач, Данската унија на новинари (види точка 3 понапред), тврдеше дека суштинско за функционирање на новинарството е ограничувањата на нивната слобода на изразување да бидат конструирани што е

можно потесно, при што најсоодветната форма на ограничување е автоцензурата.

61. Покрај тоа, кога предавањето на информации за функционирањето на полицијата и на судството, особено кога недостатоците во нив резултирале со неправдата, медиумите треба да имаат право и да ги испитаат и да ги презентираат своите заклучоци со ограничени ограничувања.

62. Во однос на конкретниот случај, Данската Унија на новинари тврдеше дека жалителите го истражувале случајот многу темелно. Во таа смисла, тие всушност биле толку успешни што не само покренувале дебата за предмет на сериозна загриженост на јавноста, тие, исто така, на крајот биле во можност да го променат и курсот на правдата.

63. Според тоа, по мислење на Данската Унија на новинари, пресудата на Врховниот суд од 28 октомври 1998 претставува неоправдано мешање во правото на слобода на изразување на апликантите

В. Оценка на Судот

1. Дали имало вмешување

64. Општо прифатено е помеѓу странките дека пресудата на Врховниот суд од 28 октомври 1998 претставува мешање во правото на слобода на изразување на апликантите, загарантирано со член 10 § 1 од Конвенцијата.

2. Дали вмешувањето е оправдано

65. Вмешувањето ќе ја загрози Конвенцијата ако не се исполнети барањата од став 2 на Членот 10. Според тоа треба да се утврди дали вмешувањето е “пропишано со закон”, заради постигнување на една или повеќе цели утврдени во тој став и дали е “неоходно во демократско општество” со цел да

се постигнат тие цели. Не е спорно дека вмешувањето е пропишано со закон и заради постигнување на легитимна цел, имено заштита на репутацијата или правата на другите, во смисла на член 10 § 2. Судот ја подржува оваа проценка. Она што е спорно помеѓу странките е дали тоа вмешување било „неопходно во демократско општество“.

(а) Општи принципи

66. Тестот на “неопходност во демократско општество” бара Судот да утврди дали оспореното вмешување кореспондира на “итната општествена потреба”. Договорните страни имаат одредени маргини на проценка при оценувањето дали таква потреба постои, но тоа оди рака под рака со Европската супервизија, која ги опфаќа и двете, и легислативата и одлуките од примената на истата, дури и на оние одлуки донесени од страна на независен суд. Судот оттгаму е овластен да ги донесува конечните одлуки за тоа дали “ограничувањето” е помирливо со слободата на изразување загарантирано со член 10 (види помеѓу другото, *Perna v. Italy* [GC], no. 48898/99, § 39, ECHR 2003-V, and *Association Ekin v. France*, no. 39288/98, § 56, ECHR 2001-VIII).

67. Судската задача при спроведување на супервизорската функција не е да го завземе местото на надлежните домашни судови, туку согласно членот 10 да ги ревидира таквите одлуки донесени согласно нивните овластувања за проценка (види *Fressoz and Roire v. France* [GC], no. 29183/95, § 45, ECHR 1999-I). Ова не значи дека супервизијата е ограничена на тоа дали одредена држава ги спровела своите дискрециони права разумно, внимателно и со добра волја; она што Судот мора да го направи е да го разгледа оспореното вмешување во светло на предметот во целина, вклучувајќи ја и содржината на коментарите кое се против апликантите и контекстот во кој што тие биле направени (види *News Verlags GmbH & Co. KG v. Austria*, no. 31457/96, § 52, ECHR 2000-I).

68. Особено Судот мора да одреди дали причините извлечени од националните власти со цел да го оправдаат вмешувањето, биле “релевантни и доволни” и дали преземените мерки биле “пропорционални на легитимната цел” (види *Chauvy and Others v. France*, no. 64915/01, § 70, ECHR 2004-VI). Правејќи го тоа Судот мора да се увери себеси дека националните власти, потпирајќи се на прифатливи проценки на релевантните факти, примениле стандарди кои се во склад со принципите отелотворени во членот 10 (види помеѓу другото, *Zana v. Turkey*, пресуда of 25 November 1997, *Reports* 1997-VII, pp. 2547-48, § 51).

(б) Примена на горните принципи во конкретниот случај

69. Програмите “Осуден за убиство” и “Слепите очи на полицијата” биле продуцирани од апликантите со премисата “дека немало правна основа за осудата на X и излекувајќи му ја казната, Високиот суд на Данска [на 12 ноември 1982] занемарил едно од од основните постулати на правото во Данска имено дека на обвинетиот треба да му се даде “корист од сомневањето” и дека “скандалозно лошата истрага на полицијата, во која прашањето за вина било прејудицирано од самиот старт, и која што игноирала битни сведоци и се концентрирала на оние дубиозните, довела до тоа X “да биде осуден на 12 годишна казна затвор за убиство на неговата сопруга” (види точка 11 понапред). Крајнава премиса исто така се имплицира и со насловот на втората програма. Евидентно овие наслови биле од сериозен јавен интерес.

Слободата на изразување се применува не само на “информации” или “идеи” кои се позитивно примени или се сметаат како ненавредлив или како прашање на индиферентност, но исто така и на оние кои навредуваат, шокираат, или вознемируваат. Како што е утврдено во членот 10, оваа слобода е предмет на исклучоци, кои мора да се толкуваат строго, како и потребата за какви било ограничувања мора да се утврди убедливо (види, помеѓу другото, *Jersild v. Denmark*, judgment of 23 September 1994,

Series A no. 298, p. 23-24, § 31; *Janowski v. Poland* [GC], no. 25716/94, § 30, ECHR 1999-I; и *Nilsen and Johnsen v. Norway* [GC], no. 23118/93, § 43, 1999-VIII). Згора на тоа, постојаната закана која провејува низ судската пракса на Судот е инсистирањето на суптинската улога на слободата на печатот во обезбедување на правилното функционирање на едно демократско општество. Иако печатот не смее да прегази определени граници, посебно во однос на заштита на угледот и правата на другите и потребата да се спречи откривање на доверливи информации, неговата должност е сепак да пренесат - на начин во согласност со своите обврски и одговорности - информации и идеи за сите прашања од јавен интерес, вклучувајќи ги и оние кои се однесуваат на спроведување на правдата (види *De Haes and Gijssels v. Belgium*, пресуда од 24 February 1997, *Reports* 1997-I, pp. 233-34, § 37). Не само што печатот има задача на предавањето на таквите информации и идеи; јавноста, исто така, има право да ги добие. Без тоа на друг начин, печатот не ќе биде во можност да ја одигра својата витална улога на "јавен чувар" (see *Thorgeir Thorgeirson v. Iceland*, пресуда од 25 June 1992, Series A no. 239, p. 27, § 63, and *Bladet Tromsø and Stensaas v. Norway* [GC], no. 21980/93, § 62, ECHR 1999-III). Новинарската слобода исто така опфаќа и можно прибегнување кон одреден степен на претерување, па дури и провокација (видие *Prager and Oberschlick v. Austria*, пресуда од 26 April 1995, Series A no. 313, p. 19, § 38; *Thoma v. Luxembourg*, no. 38432/97, §§ 45-46, ECHR 2001-III; and *Perna*, cited above, § 39).

Данскиот Врховен суд јасно ја препознал важноста која што и се придава на новинарската слобода во демократско општество, утврдувајќи дека "намерата на апликантите во програмите, вршејќи критички осврт на полициската истрага е легитимна во однос со улогата на медиумите како "јавни чувари" (види точка 37 понапред).

70. Сепак, апликантите новинари не биле осудени заради предупредување на јавноста за начинот, на кој што тие

сметале, дека се направени пропусти во полициската истрага, или за критикување на однесувањето на полициските сили вклучувајќи го тука и главниот полициски чиновник, или за пријавување на изјавите на таксистот, сите легитимни работи од јавен интерес. Навистина, Данскиот Врховен суд препознал дека постои многу екстензивно право на јавноста да ја критикува полицијата. Апликантите биле осудени на многу потесни основи, имено за правење на специфични тврдења против именуваниот поединец, спротивно на член 267 § 1 од Кривичниот законик. Оваа одредба утврдува дека “Секое лице кое ја валка честа на друго лице со навредливи зборови или однесување, или шири претпоставки за постапувања со цел да го омаловажи во очите на неговите сограѓани ќе биде осуден на парична казна или поблаг затвор” (види точка 39 понапред).

71. Сите три нивоа на судство, данските судови –Градскиот суд на Gladsaxe на 15 септември 1995, Високиот суд на Источна Данска на 6 Март 1997, и Врховниот суд едногласно на 28 октомври 1998 –нашле дека изјавата цитирана во обвинителниот акт, без оглед на тоа што била фразирана во прашања, треба да биде разбрана дека содржи фактички тврдења предвидено во членот 267 § 1 од Кривичниот законик и дека апликантите ја имале потребната намера. Судовите од сите три нивоа на домашно судство едногласно констатирале дека апликантите, формулирајќи ги прашањата на начинот на кој тоа го направиле, направиле сериозни обвинувања дека именуваниот главен полициски чиновник сторил кривично дело во текот на истрагата за X, намерно прикривајќи одредени витални делови од докази во случајот на убиство, имено дека објаснувањето на таксистот дека таа, кратко време по времето на убиството на 12 декември 1981 непосредно по пладнето, го видела X, со резултат дека X бил погрешно осуден од страна на Високиот суд кој заседавал на 12 ноември 1982.

72. Судот се согласува со домашните судови дека апликантите, воведувајќи ја во нивната секвенца на прашања, прашањата “зошто витални делови од изјавата на такси возачот исчезнале и кој, во полицијата или јавното обвинителство, треба да сноси одговорност за изјавата на таксистот и го презентирале материјалот на таков начин што на гледачите им се создал впечаток дека било факт дека таксистот го дала објаснувањето онака како што тврдела во 1981, дека полицијата оттаму ја имала изјавата во 1981 и дека тој извештај дополнително бил прикриен. Судот особено забележува дека апликантите не го оставиле прашањето отворено, ниту пак вклучиле соодветно прашање по однос на тоа дали таксистот во 1981 навистина ја дала изјавата, за која 9 години подоцна тврдела дека ја дала.

73. Дополнително тие прашале: “Дали двајцата полицајци кои пропуштиле да го внесат тоа во извештајот? Тешко, изворите во полицијата не известуваат дека тие не би се осмелиле да го сторат тоа. Дали е тоа [именуваниот главен полициски чиновник] кој одлучил дека извештајот не треба да биде приклучен во предметното досие? Или дали тој и главниот инспектор на Летечкиот одред ја криеле изјавата на сведокот од одбраната, судиите и поротата? ...” (види точка 21 понапред). Судот се согласува со Данскиот Врховен суд дека апликантите оттаму ги оставиле гледачите само со две мислења, имено дека прикривањето на виталните делови од изјавата на таксистот е одлучено или само од главниот полициски чиновник или пак заеднички од него и главниот инспектор на Летечкиот одред. Во дват случаи следува дека името на главниот полициски чиновник е вмешано во прикривањето, и дека на тој начин е сторено сериозно кривично дело. Апликантите не го оставиле прашањето отворено, или барем да вклучеле соодветни прашања, за тоа дали извештајот кој бил изготвен ја содржел наводната изјава на таксистот, а ако ја содржел, дали некој намерно направил таа да исчезне.

74. Со цел да се оцени вистинитоста на нападнатата изјава, мора да се направи дистинкција помеѓу фактите и вредносните судови од тоа, додека постоењето на фактите може да се покаже, вистината на вредносниот суд не подлежи на докажување. Барањето да се докаже вистинитоста на вредносниот суд, е невозможно да се исполни и ја загрозува слободата на мислење само по себе, што е фундаментален дел од правото загарантирано со членот 10 (види, на пример, *Lingens v. Austria*, пресуда од 8 July 1986, Series A no. 103, p. 28, § 46, and *Oberschlick v. Austria (no. 1)*, пресуда од 23 May 1991, Series A no. 204, pp. 27-28, § 63). Класификацијата на изјавата како факт или вредносен суд е работа која најнапред спаѓа во маргините на проценка на националните судови (види *Prager and Oberschlick*, цитирана понапред, p.18, § 36). Сепак, дури и ако изјавата преставува вредносен суд, мора да постои доволна фактичка основа за нејзина поткрепа, инаку тоа ќе биде прекумерно (види *Jerusalem v. Austria*, no. 26958/95, § 43, ECHR 2001-II).

По однос на фактите на конкретниот предмет, Судот забележува, како и Врховниот суд, дека апликантите новинари не се ограничиле себеси со реферирање на сведочењето на таксистот и изведување на вредносен суд на таа основа за водењето на полициската истрага и раководењето од страна на главниот полициски чиновник со таа истрага (види точка 37 понапред). Судот, како и Врховниот суд заклучува дека обвинувањата усмерени против именуваниот главен полициски чиновник, иако направени индиректно и на начин со серија од прашања, биле претпоставки подложни на докажување. Апликантите никогаш не се обиделе да обезбедат никакво оправдување за нивните наводи, а нивната веродостојност никогаш не е докажана. Заради оваа причина судовите во сите три судски инстанции во Данска едногласно го прогласија за ништовни и неважечки.

75. Во новинарското известување врз основа на интервјуа, исто така, треба да се направи разлика според тоа дали

изјавите произлегуваат од новинарот или се цитати на други, бидејќи казнување на новинарот за помагање во ширење на изјавите дадени од друго лице во едно интервју сериозно ќе го попречи придонесот на печатот во дискусии за работи од јавен интерес и не треба да се потцени освен ако постојат особено силни причини за тоа, (види *Jersild*, цитиран понапред, pp. 25-26, § 35). Покрај тоа, општите барања за новинарите систематски и формално да се дистанцираат од содржината на еден цитат што може да навреди или да предизвика други или да го оштети нивниот углед, не е помирлив со улога на печатот на обезбедување на информации за тековните настани, мислења и идеи (види на пример, *Thoma*, цитиран понапред, § 64).

Во конкретниот случај, апликантите не биле осудени за репродуцирање или известување за изјавите на другите, како и во *Jersild* (наведени погоре). Тие биле, како што е неспорно, автори на оспорените прашања и претпоставки за факти утврдени од страна на Врховниот суд да бидат пренесени во тие прашања. Навистина, во програмата "Слепите очи на полицијата" ниту еден од лицата кои се појавуваат не тврди дека именуваниот главен полициски чиновник намерно го прикрил целосниот извештај што ја содржи изјавата на таксистот, дека таа го видела X на денот на убиството. Апликантите извлекле свои сопствени заклучоци од изјавите на сведоците, особено на таксистот, во форма на ова обвинување на намерното вмешување во доказите, насочени против главниот полициски чиновник.

76. Судот забележува во врска со ова дека заштитата на правото на новинарите да се разменуваат информации за прашања од општ интерес бара тие треба да се однесуваат со добра волја и на точен фактичка основа и да се обезбедат "сигурни и прецизни" информации во согласност со етиката на новинарството (види на пример, *Fressoz and Roire*, § 54, *Bladet Tromsø and Stensaas*, § 58, and *Prager and Oberschlick*, pp. 18-19, § 37, сите цитирани понапред). Според условите на

ставот 2 од член 10 од Конвенцијата, слободата на изразување носи во себе "обврски и одговорности", кои исто така се аплицираат на медиумите дури и во однос на прашања од сериозен јавен интерес. Покрај тоа, овие "обврски и одговорности" се одговорни да претпостават значење кога постои прашањето за напаѓање на угледот на индивидуалци и повредување на "права на другите". Заради тоа се бараат сериозни основи за медиумите за да може да се изземат од своите овообичаени обврски да потврдат фактички изјави со кои се клевети приватно лице. Дали постојат такви основи, зависи од природата и степенот на предметната клевета и за степенот на кој медиумот може да се смета на својот извор, како релевантен по однос на тврдењата (види помеѓу другото, *McVicar v. the United Kingdom*, no. 46311/99, § 84, ECHR 2002-III, and *Bladet Tromsø and Stensaas*, цитирани *понепред*, § 66). Исто така од значење за балансирање на спротивставените интереси кои Судот треба да ги цени, е фактот дека според член 6 § 2 од Конвенцијата поединецот има право да биде третиран како невин за било какво кривично дело, сè додека не се докаже неговата вина (види помеѓу другото, *Worm v. Austria*, пресуда 29 August 1997, *Reports 1997-V*, pp. 1551-52, § 50, and *Du Roy and Malaurie v. France*, no. 34000/96, § 34, ECHR 2000-X).

Во текот на домашните постапки апликантите никогаш не ги порекнале своите тврдења, кои биле прогласени за ништовни и неважечки. Сепак потпирајќи се на член 10 од Конвенцијата и член 269 § 1 од Кривичниот законик, апликантите тврделе дека, дури иако нивните прашања наликувале на тврдења, тие не би требало да бидат казниви бидејќи биле дисеминирани од аспект на очигледен јавен интерес и во интерес на другите страни.

Според тоа Судот мора да испита дали апликантите се однесувале со добра намера и постапиле во склад со вообичаената новинасрка обврска да ги потврдат фактичките наводи. Оваа обврска налагала тое да се потпрат на доволно точни и веродостојни фактички основи кои може да се

сметаат пропорционални со природата и степенот на нивното тврдење, имајќи предвид дека колку повеќе се сериозни обвинувањата, толку повеќе солидна фактичката основа треба да биде.

77. За оваа проценка е важно дека дека тврдење беше изнесено во најгледаното време на националната телевизиска станица во програма посветена на објективност и плурализам, дека тоа била гледана од страна на широка публика, и дека аудио-визуелните медиуми често имаат многу повеќе непосредна и моќен ефект од печатените медиуми.

78. Судот, исто така, мора да го земе предвид фактот дека обвинението било многу сериозно по главниот полициски чиновник и дека ќе наложувала кривично гонење, кога тоа би било точно. Наводното кривично дело наводно било казниво со затвор до девет години согласно членовите 154 и 164 од Кривичниот законик (види точка 39 погоре). Точно е дека државните службеници при вршење на службена должност, како и политичарите, се предмет на пошироки граници на прифатливи критики, од приватните лица. Сепак, не може да се каже дека државните службеници свесно се доведуваат себеси во состојба да бидат отворени за стриктна контрола на секој нивен збор и дело, како што е тоа за политичарите. (види *Oberschlick v. Austria (no. 2)*, пресуда од 1 July 1997, *Reports 1997-IV*, pp. 1274-75, § 29; *Janowski*, цитирана понапред, § 33; and *Thoma*, цитирана понапред § 47). Така, иако главниот полициски чиновник бил предмет на пошироки лимити на прифатлив критицизам од приватно лице, со тоа што бил јавен службеник, постар полициски офицер и лидер на полицискиот тим кој ја водел контроверзната кривична истрага, не може да биде третиран на еднакво рамниште со политичарите, кога ќе дојде до јавна критика за нивните делувања. Сè помалку е така, како тврдењето да го надминало поимот "критика на работата на главниот полициски

чиновник како главен во истрагата за конкретниот случај" (види став 56 погоре) и станало обвинување дека тој извршил тешко кривично дело. Така, тоа не предизвикало само предрасуди на јавната доверба во него, но, исто така, занемарено е и неговото право да биде третиран како невин се додека не се докаже неговата вина во согласност со закон.

79. Полициската истрага во првичното кривична постапка против X инволвирала во себе околу 900 луѓе и повеќе од 4,000 страни на извештаи, а 30 сведоци дале свои изјави пред Високиот суд во 1982 (види точка 12 понапред). Подготвувајќи ги своите програми, апликантите-новинари оствариле контакти со разни сведоци преку огласување низ ликалните печатени медиуми и преку полициските извештаи.

80. Сепак, по однос на обвинувањата за кои тие се осудени, апликантите се потпреле само на еден сведок, имено на таксистот. Судот забележува дека во текот на програмата "Слепите очи на полицијата", таксистот тврдела дека во 1981 таа им кажала на двајцата полицајци кои ја испрашувале за двете нејзини забележувања од денот на убиството: дека видела такси возило Пежо и дека непосредно попладнето го видела X и неговиот син на 12 декември 1981. Причината зашто таа се секавала на тој датум и време толку добро, било бидејќи присуствувала на погребот на бабаси тој ден околу 1 часот попладне (види точка 16 понапред).

81. Изјавата на таксистот била снимана на 4 април 1991. Апликантите во тоа време биле свесни дека таксистот, на барање на новите адвокати на X, интервенирале во полицијата на 11 март 1991 и во текот на тоа снимање таа останала на својата изјава дека на полицијата веќе и кажала на полицијата во 1981 година дека го видела X непосредно попладнето на 12 декември 1981 (види ставови 19-20 понапред). Наспроти фактот дека овој сведок се појавил цели деветте години по критичниот настан, апликантите не

провериле дали имало објективна основа за тоа проверувајќи ги податоците од полицијата од 11 март кои откриле дека погребот се одржал не во 1 часот попладне, туку во 2 часот попладне на 12 декември 1981 година (види точка 22 понапред). Овој факт бил навистина битен, не само по однос на предметот за убиство, во кое критичното време било помеѓу 11.30 a.m. и 1 p.m., туку исто така и во однос на кредибилитетот на таксистот, кој навраќајќи се наназад за времето на погребот, тврдела дека е целосно сигурна во нејзините забележувања околу X. Судот исто така забележува дека апликантите-новинари, за жал, пропуштиле да го верификуваат времето на погребот.

82. Понатаму, Судот смета дека во ниту еден момент во текот на програмата “Слепите очи на полицијата” таксистот не потврдила дека двајцата полицајци дефинитивно изготвиле извештај во којшто била внесена нејзината круцијална изјава; или дека извештајот со нејзините круцијални забелешки намерно бил прикриен, или дека именуваниот главен полициски чиновник бил тој којшто намерно го прикрил таквиот извештај. На тој начин, земајќи ги предвид природата и сериозноста на тврдењата на апликантите против именуваниот главен полициски чиновник, потпирањето на апликантите само на изјавата на таксистот не би можело да ја оправда нивната тристрана шпекулација дека таксистот ја дала клучната изјава во 1981 година, дека тоа е внесено во извештајот, и дека именуваниот главен полициски чиновник намерно го прикрил таквиот извештај.

83. Апликантите прибавиле копија од извештајот изготвен од двајцата полцијаци во декември 1981 во кој е наведено дека таксистот го видела такси возилото Пежо (кое немало никаква врска со убиството)на 12 декември (види точка 18 понапред). Самиот извештај не содржи никава индикација дека нешто би можело да биде избришано од него. Ниту пак

постои било каков доказ дека постои друг извештај кој ја содржи изјавата на X дека го видела X на критичниот ден.

84. Подготвувајќи ги програмите, апликантите станале свесни дека полицијата од Frederikshavn не постапила во согласност со член 751(2) од Законот за управување со постапката, кој бил донесен на 1 октомври 1978 и кој утврдува дека на сведоците треба да им се даде можност да ја прочитаат својата изјава (види точка 39 понапред). Непостапувањето било потврдено со засебна истрага на полициската истрага по однос на предметот на X, откако следувало емитувањето на телевизиските програми на апликантите (види точка 25 понапред). Таа истрага резултирала со извештајот од 29 Јули 1991 од страна на Регионалниот обвинител, кој утврдил *inter alia*, дека полицијата од не ги применила релевантните законски одредби, што впрочем било нивна постојана пракса. Ова не постапување не било ограничено само на истрагата врзана за предметот на X. Наместо тоа, наводно со цел да се минимизираат грешките или недоразбирањата, полицијата од Frederikshavn вообичаено ги испрачува сведоците во присуство на двајца полицајци и се уверува дека круцијалните делови од изјавите на сведоците се повторени пред судот, што е можно поскоро. Во врска со тоа, Регионалниот државен обвинител забележал дека Високиот суд, пред судењето на X во 1982, не направил никакви коментари по однос на непостапувањето во согласност со член 751(2) од законот за управување со постапката, по однос на 30-те сведоци кои биле сослушани пред него во 1982. На крајот, Регионалниот државен обвинител забележал дека полицијата од областа Frederikshavn очигледно не била единствената која не постапувала во склад со споменатата одредба. Како последица на тоа, на 20 декември 1991 Генералниот Обвинител нашол дека непостапувањето е несреќна околност и дека подлежи на критицизам, и го информирал Министерството за правда дека мора да изготви поголем сет

на прирачници кои треба да бидат интегрирани во образовната програма на Полициската академија.

85. Наспроти ваквите утврдувања на процедуралните недостатоци во водењето на истрагата во случајот на X, ниту истрагата, ниту пак изјавата на Генералниот обвинител утврдиле дека таксистот, кога била распрашувана во декември 1981, навистина изјавила дека го видела X на денот на убоството (нешто што било во суштина оспорено од двајцата полицајци кои ја распрашувале во 1981 – види точка 25 понапред), или дека бил изготвен извештај кој ја содржел таквата изјава, или дека постојниот полициски извештај не ја содржел целокупната изјава на таксистот, или дека некој од полициските сили на Frederikshavn го прикрил доказот во случајот на X, или било какво кривично дело околу таа работа.

Според тоа, по мислење на Судот, фактот дека полицијата од Frederikshavn не постапила во согласност со членот 751(2) од Законот за управување со постапката, земен сам за себе, или пак заедно со изјавата на таксистот, не можел да обезбеди доволно фактички основи за обвинувањата дека главниот полициски чиновник, активно прикривал докази.

86. Апликантите-новинари се произнеле дека нивните програми и дека изјавата на таксистот, биле круцијалните елементи за Специјалниот ревизиски суд кој на 29 ноември 1991 ја преотворил постапката против X и со Пресуда од 13 Април 1992 го ослободил. Сепак треба да се забележи дека адвокатот на X веќе на 13 септември 1991 побарал преотварање на постапката, четири дена пред емитувањето на првата програма и повеќе од 6 месеци пред емитувањето на втората програма (види точка 10 понапред). Судот исто така забележува дека Специјалниот ревизиски суд не бил едногласен при одлучувањето за повторувањето на постапката, на 29 ноември 1991, со тоа што двајца судии од пет нашле дека новите докази од сведоци, вклучувајќи ја и

изјавата на таксистот, кои биле изведени можеле да придонесат и биле достапни за време на судењето. Повторното судење сепак било одобрено бидејќи судијата кој претседавал сметал дека по однос на другите основи, постоеле посебни околности кои укажувале дека постојните докази не биле правилно оценети во 1982 година (види точка 24 понапред). На крајот, иако X бил ослободен од страна на Високиот суд кој заседавал на 13 април 1992, пресудата не содржи никакви специфични причини во поглед на судски одговори на поедини прашања поставени од обвинителството (види точка 26 понапред). На тој начин тврдењето дека програмите на апликантите или изјавата на таксистот биле круцијалните елементи во подоцнежното ослободување на X, претставува шпекулација.

87. Дури и ако се претпостави дека програмите на апликантите и изјавата на таксистот биле инструменти во преотворањето на постапките и ослободувањето на X, Судот забележува дека ниту еден од тие дополнителни настани, дали одлуката за преотварање или самото повторно судење, не ја подржува теоријата која ги водела апликантите кон заклучокот за сериозни тврдења против чефот на надзорот во нивниот програм “Слепите очи на полицијата” емитуван на 22 април 1991.

88. Полицијата нае Frederikshavn навистина била поканета да учествува во првата програма “Осуден за убиство”, емитирана на 17 септември 1990, четири дена откако X барал Специјалниот ревизиски суд да одреди ново судење. Оваа покана сепак била одбиена, бидејќи апликантите новинари не биле волни однапред да ги достават написмено прашањата кои би им биле поставени (види точка 12 понапред). Од друга страна, апликантите не ги поткрепиле своите тврдења дека именуваниот главен полициски чиновник, во некое неодредено време, биол поканет да учествува во втората програма “Слепите очи на полицијата”,

емитувана на 22 Април 1991. Во секој случај, забележувајќи ја особено изјавата на новиот адвокат на X, дадена во текот на втората програма дека тој „се сложил со јавниот обвинител и Претседателот на Специјалниот ревизиски суд, дека во иднина изјави за печатот за овој предмет, ќе бидата давани само од страна на Специјалниот ревизиски суд” (види точка 19 понапред), Судот е задоволен дека именуваниот главен полициски чиновник всушност бил изземен од јавно коментирање на предметот, додека тој сè уште бил активен пред Специјалниот ревизиски суд.

89. Ценејќи ја неопходноста од вмешувањето, исто така е важно да се испита начинот на кој релевантните домашни власти постапувале по предметот, и особено дали тие ги примениле стандардите кои се во склад со принципите содржани во членот 10 од Конвенцијата (види точка 70 понапред). Читањето на пресудата на Врховниот суд открива дека тој суд целосно признава дека овој случај се однесува на конфликтот меѓу правото да се разменуваат информации и заштита на угледот или правата на другите, конфликт кој го решил со мерење на тежината на релевантни фактори во светлината на судската пракса според Конвенцијата. Така, Врховниот суд јасно препознал дека намерата на жалителите, во програмата, преземајќи критичко оценување на полициската истрага, било легитимна во однос на улогата на медиумите како јавни чувари. Сепак, балансирајќи со релевантни фактори, за кои судот не најде основа за апликантите да направат вака сериозни обвинувања против именуваниот главен полициски чиновник како што тоа го направиле, особено затоа што тие имаале доволно други можности за да се постигнат целите на програмата.

90. Имајќи ги предвид различните елементи прикажани понапред и природата и силата на обвинението, Судот не гледа причина да го напушти ставот на Врховниот суд кој утврдил дека подносителите немале доволно фактичка

основа за тврдењата, направени во телевизиската програма емитувана 22 април 1991 година, дека именуван главен надзорник намерно прикрил витален доказ за убиството. Националните власти иле овластени да сметаа дека имало "итна општествена потреба" да се преземе акција во рамките на законот кој се применува во однос на таквото тврдење.

91. Природата и строгоста на изречената казна исто такла се фактори кои треба да се земат предвид кога се цени пропорционалноста на вмешувањето според член 10 од Конвенцијата (види на пример, *Ceylan v. Turkey* [GC], no. 23556/94, § 37, ECHR 1999-IV; *Tammer v. Estonia*, no. 41205/98, § 69, ECHR 2001-I; and *Lešník v. Slovakia*, no. 35640/97, § 63, ECHR 2003-IV).

Во конкретниот случај, апликантите новинари биле осудени на дваесет дневна глоба од 400 Danish kroner (DKK), која изнесува DKK 8,000 (противрденост на 1,078 euros (EUR)) и одредиле да се плати надомест на сметка на починатиот главен полициски чиновник DKK 100,000 (противвредност на EUR 13,469) (види ставови 33 и 37 понапред). Судот затоа не смета дека овие казни биле прекумерни во условите, или дека се од таков вид што би имале „ефект на ладење“ во спроведувањето на медиумската слобода (види *mutatis mutandis*, *Wille v. Liechtenstein* [GC], no. 28396/95, § 50, ECHR 1999-VII; *Nikula v. Finland*, no. 31611/96, § 54, ECHR 2002-II; and *Elci and Others v. Turkey*, nos. 23145/93 and 25091/94, § 714, 13 November 2003).

92. Имајќи го предвид горенаведеното, Судот смета дека осудата на кандидатите и на казните изречени за нив не биле диспропорционални со постигнатата легитимна цел, и дека причините дадени од страна на Врховниот суд во оправданоста на тие мерки се релевантни и доволни. Вмешувањето во спроведувањето на правото на апликантите на слобода на изразување според тоа разумно може да се смета од страна на националните власти како, неопходно во

едно демократско општество заради заштита на угледот и правата на другите.

93. Според тоа нема повреда на членот 10 од Конвенцијата.

ОД ТИЕ ПРИЧИНИ, СУДОТ

1. *Смета* едногласно дека нема повреда на Членот 6 од Конвенцијата;
2. *Смета* со девет гласа спрема осум дека нема повреда на член 10 од Конвенцијата.

Изготвено на англиски и француски јазик и објавено на јавната расправа во зградата на Европскиот суд за човекови права, Стразбур, на 17 декември 2004.

Luzius WILDHABER
ПРЕТСЕДАТЕЛ

Paul MAHONEY
Секретар

Во согласност со член 45 § 2 од Конвенцијата и правилото 74 § 2 од Деловникот на Судот, заедничкото издвоено мислење на г-дин Rozakis, г-дин Türmen, г-ѓа Strážnická, г-дин Bîrsan, г-дин Casadevall, г-дин Zupančič, г-дин Maruste и г-дин Hаjiуev е составен дел на оваа пресуда.

L.W.
P.J.M.

ЗАЕДНИЧКО ДЕЛУМНО ИЗДВОЕНО МИСЛЕЊЕ НА
СУДИИТЕ ROZAKIS, TÜRMEŃ, STRÁŽNICKÁ,
BÎRSAN, CASADEVALL, ZUPANČIČ, MARUSTE И
HAJIYEV

(Превод)

1. Гласавме едногласно за ставот дека нема повреда на членот 6 од Конвенцијата во конкретниов случај. Од друга страна, не можеме да го следоме мнозинството по однос на нивната одлука за правото од членот 10 од Конвенцијата, кое по наше мислење е повредено.

2. Во овој случај, контекстот на апликацијата- особено ослободувањето на X по скоро десетгодишниот затвор кој се должел на лошото функционирање на Данскиот судски систем, што неспорно е сериозно прашање од јавен интерес – го поткрепува нашиот став. Нема потреба во оваа фаза да се реферира на принципите кои ја уредуваат сферата на слобода на изразување и фундаменталната улога на медиумите во демократското општество, кои беа утврдени од страна на Судот, низ судската пракса (види точка 71 од пресудата).

3. Во пресудата од 28 Октомври 1998, Данскиот Врховен суд (со мнозинство) ги осудил апликантите според членот 267 § 1 од Кривичниот законик за посметување на угледот на главниот полициски чиновник. Врховниот суд сметал (едногласно) дека изјавите предмет на обвинителниот акт, наспроти тоа што биле фразирани како прашања, треба да се сметаат како спротивни на членот 267 и дека ја имале потребната намера..

Апликантите тврдеа дека прашањата поставени од нив во програмата “Слепите очи на полицијата” треба да се читаат во целина и во контекст. Тогаш би се видело дека прашањата не биле насочени кон клеветење на било кое засебно лице, и

дека не содржат никакви тврдења дека главниот полициски чиновник постапил спротивно на Кривичниот законик. Во своите произнесувања, прашањата само скромно имплицираат одреден можен критицизам на однесувањето на полицијата при истрагата на случајот за убиство во 1981-1982, особено по однос на забележувањата на таксистот и на идентитетот на оние кои биле одговорни за прикривање или затскривање на нејзината битна изјава од сведочењето.

4. Сметаме дека прашањата поставени од апликантите по разговорот со таксистот, имплицираат вариетети од можни одговори со критицизам кој се однесува на истрагата спроведена од полицијата под раководство на шефот на надзорот. Прашањето дали изјавата на таксистот не била вклучена во предметното досие и за идентитетот на одговорните лица е оставена отворена за телевизиските гледачи да изведат свои сопствени ставови.

Внимателното читање на прашањата го поткрепуваат нашето мислење дека:

(а) по воведното објаснување и пред новинарските прашања, телевизиските гледачи биле целосно предупредени дека ова се едноставно прашања на кои апликантите немаат одговор (“ Сега ние сме оставени со сите овие прашања”);

(б) апликантите покренале логични прашања со широк фокус, со намера да покријат различни можни објаснувања зошто изјавите на сведоците не биле во предметното досие и ја оставиле можноста двајцата полицајци биле за тоа одговорни, иако додале, дека согласно полициските извори, тоа не било така;

(в) тие потоа реферирале на можноста дека главниот полициски чиновник одлучил да не вклучи изјави од сведоци во предметното досие, и ја изразиле двојбата за тоа дали тој коректно ја проценил важноста на изјавата на таксистот, но необвинувајќи го за кршење на Кривичниот законик;

(г) само откако биле покренати овие прашања, апликантите навлегле во деталите (“ Или дали тој и главниот инспектор на Летечкиот одред ја сокриле изјавата на сведокот од одбраната, судиите, поротата?”) и имплицитно ги обвиниле двајцата полицајци, иако како што веќе укажавме, ова било само едната можност помеѓу другите кои биле прикажани и оставено им било на гледачите да сами да одлучат.

Дали онака како што биле поставени прашањата по разговорот, претставувале можности, или навистина биле вредносни оценки, или пак провокативни хипотези кои се однесувале на фактички информации изнесени во текот на програмата, не можеме да се согласиме со мнозинството дека тие прераснале во обвинувања дека главниот полициски чиновник сторил кривично дело.

5. Дури иако прашањата прераснале во тврдења спрема главниот полициски чиновник, од апликантите како истражувачки новинари кои известувале за прашање од така висок јавен интерес и ја предупредиле јавност за можните недостаоци на судскиот систем, не би можело да се очекува да ги докажат нивните тврдења без разумен сомнеж.

Очигледно, правото на новинарите да се разменуваат информации за прашања од општ интерес е заштитена само под услов тие да ги искажат своите ставови со добра волја и врз основа на точна фактичка основа. Меѓутоа, како што е прикажано во точка 81 од пресудата јасно е дека полициската истрага и кривична постапка против X биле комплексни и не без тешкотии. Апликантите, исто така, спровеле големи пребарувања за сведоци при подготовката на нивните програми. Таксистот ил еден од тие сведоци. За време на програмата "Слепите очи на полицијата", таа изјавила:

а) дека во 1981 година таа на двајцата полицајци кои ја интервјуирале им кажала за две работи што забележала на денот на убиството: дека видела такси Пежо (кој немал

значење за убиството) и дека го видела X и неговиот син пет или десет минути после пладне;

(б) дека таа возела зад нив околу еден километар;

(в) дека ги памети датумот и времето толку јасно, затоа што дента морала да присуствува на погребот на баба си во 01:00 попладне;

(г) дека таа е сто проценти сигурна дека и кажала на полицијата за второто што го забележала, бидејќи нејзиниот сопруг седел покрај неа во дневната соба во текот на целиот разговор во 1981 година (види точка 18 од пресудата).

6. Интервјуто со таксистот било подготвено на 4 април 1991 година. Апликантите во тоа време биле свесни дека таа, по барање на нови бранител на X, биле интервјуирани од страна на полицијата на 11 март 1991 година и дека за време на тоа интервју таа останала на ставот што веќе го кажала на полицијата во 1981 година дека го видела X кратко време по пладнето на 12 декември 1981 година. Исто така, апликантите поседувале копија од извештајот изготвен од страна на полицијата од Frederikshavn со изјавата на таксистот од 1981 година. Бидејќи не содржел никакви информации за нејзиното наводно забележување апликантите ја спротивставиле изјавата на таксистот со извештајот, во текот на програмата. Сепак, такси возачот ја потврдила својата изјава дека таа веќе и кажала на полицијата во врска со ова забележување во 1981 година.

Обвинителот потврдил во писмото од 20 декември 1991 до Министерството за правда дека полицијата од Frederikshavn во тој релевантен период не постапила согласно со членот 751 (2) од Законот за управување со постапката, кој предвидува дека на сведокот мора да му се даде можност да ги прочита неговите или нејзините изјава. Тој открил оваа неусогласеност е несреќна околност и е отворен за критики (види став 25 од пресудата). Пред или во текот на продуцирањето на нивните телевизиски програми, апликантите станале свесни за ова непочитување од страна

на полицијата Frederikshavn. Според нашето мислење, тоа било дополнителен елемент кој ја поткрепил нивната верба во таксистот, кога таа тврдела дека нешто недостасува од полицискиот извештај кој и бил покажан во текот на втората програма (види став 18, претходно споменато).

7. Имајќи го предвид горенаведеното, сметаме дека кога втората програма била емитувана на 22 април 1991 година, апликантите имале доволно фактичка основа да веруваат во верзијата на таксистот за настаните и да се верува дека извештајот на декември 1981 година не ја содржел нејзината полна изјава или дека имало друг извештај. Дополнителните откритија дека погребот на баба на таксистот всушност се случил еден час подоцна, апликантите не ги отстранил од фактот дека во релевантното време тие разумно можеле да прифатат дека погребот се одржал во 1 попладне и дека изјавата на таксистот би можела да се третира како битна. Разумноста на нивните убедувања не би требала да се цени од дополнителните наоѓања.

8. Покрај тоа, треба да се даде тежина и на фактот дека програмата може да имала улога во одлуката на Специјалниот суд за ревизија да одобри повторно отворање на случајот, и фактот дека X на крај бил ослободен од обвинение (види ставови 24 и 26 од пресудата). Фактот дека лице кое за убиство било осудено на казна затвор во траење од дванаесет години и поминало речиси десет години од својот живот зад решетки подоцна било ослободено од обвинението при повтореното судење, во најмала рака го потврдува големиот степен на јавен интерес во телевизиската програма во напорот да ја предупреди јавноста за можна грешка на правдата.

9. Како што се појаснува во пресудата, државните службеници кои делуваат во службено својство подлежат, како и политичарите, на пошироки граници на прифатлива

критика отколку лица кои не се на јавна функција. Прифаќаме дека државните службеници не би требало да бидат „третирани на еднакво рамниште со политичарите“ (види став 80 од пресудата). Меѓутоа, нивните сензитивни должности, кои често пати се од суштинско значење за слободата, безбедноста и добросостојбата на општеството како целина, ги ставаат полициските службеници во центарот на општествената тензија генерирана од една страна со нивното извршување на државните овластување и од друга страна со правото на поединецот да биде заштитен од злоупотребата на овластувањата од нивна страна.

Се чини очигледно дека главен полициски чиновник, како висок државен службеник и шеф на оддел кој ја спроведувал истрагата што довела до осуда на X, која на крајот била поништена, мора да прифати, имајќи ги предвид неговите должности, овластувања и одговорности, дека неговите дејства и пропусти треба да бидат подложени на внимателна и ригорозна контрола.

10. Накратко, заклучуваме дека оправдувањето изнесено од данските органи за вмешувањето во остварувањето на правото на апликантите-новинари на слобода на изразување, иако релевантно, не беше доволно за да покаже дека таквото вмешување било „неопходно во демократско општество“.

Тврдам дека правилно извршив
превод од англиски на македонски
јазик.

Скопје, 02.05.2012 г.
Бр.140/2012

Овластен судски преведувач,
Жаклина Којчевска

I, the undersigned, hereby certify that the
foregoing is a true and correct translation
from English into Macedonian.

Skopje, 02.05.2012
No.140/2012

Authorised Court Translator,

(Zaklina Kojcevska)